
Nyilas Atilla

REKVIEM

APA

Örökbe fogadtál,
örökbe fogadlak,
édesapám.

Nebet adtál nekem,
nevet adok neked,

apa fia maradék,
Kálmán fia Attila,
maradék fia apa,

és a hegyek

ÚJ ÉLET

Ezentúl korán kelek, imádkozom,
reggelihez terítek,
kávét főzök a feleségemnek,
munkába sokszor még sötétben indulok,
mint egykor veled,

az óráimra rendszeren fölkészülök,
a gyerekekhez türelmes leszek,
verset és tanulmányt írok,
nyelvet tanulok,
megválaszolom a leveleket,

minden héten takarítok,
misére megyek,
gyújtóst aprítok anyának,
és lehozom neki a padlásról
az egértetemeket.

(Ezentúl hallgassunk egymásra,
kedves lelkiismeret.)

TISZAUG

Tiszaug, Tiszaug,
rejtsen a Tiszazug,
mint Attila sírját
rejtí a Tisza.

Gyuszi bácsiék
ártéri telkén
a Tiszai Nagy-
kempinget rejtse.

A körben fölvert
sátrakat, köztük
a mi kis katonai
sátrunkkal, rejtse.

A középen álló
raktársátrat és a
fürdőszoba-fát,
tükrével, rejtse.

A krumplipucolást,
melynek felvételét
visszafele néztük
gyorsítva, rejtse.

A közös főzést,
nagy bográcst,
evést, örömet,
a közösséget.

Életem legnagyobb
görögdinnyét,
mit motorral hoztak,
ringassa-rejtse.

És igen, a bambit,
üdítő italunk,
pirosat és sárgát,
csatos üvegekből.

A kajakozást,
búvárkodást,
apáék tengerész
rangjait rejtse.

A homokvárat,
a parton építettük,
kis fémvödrömet,
műanyag katonáim.

A tollaslabdapályát,
hol a csaták mindig
szürkületbe vesztek,
ringassa-rejtse.

A napot, reggelén
Gyuszi bácsiék
tűzifáért eveztek
a folyón föl, rejtse,

a késődélután
tutajon partra
vontatott tűzrakást
ringassa-rejtse,

kiszáradás után csak
alá kellett gyújtani,
a Nagy Tábortüzet
ringassa-rejtse.

Épült egy faház is,
lábakon állt,
sátrakkal övezve
ringassa-rejtse.

Én hiszem, hogy az ár
nem moshatta el
gyermekkoromat,
jobb magamat.

Tiszaug, Tiszaug,
rejtsen a Tiszazug,
maradj nekem tiszta,
ringasson a Tisza,

rejtsen, rejtsen,
lágyan fölemeljen,
nekem fölemeljen,
soha le ne ejtsen.

Tolvaj Zoltán

SZÜRKE

mit is lehet írni a szürke színről
erről a semlegességről ami mondhatnánk
természetszerűleg fehér
de a fekete hivatlanul beszennyezi a tökéletlenség zálogaként
megingatva szürkehívők örökös érzelmi pártatlanságát
mondhatnánk azt hogy természetsszerűleg sötét e szín
csak egy árnyalatnyi fény folyton belé ízesül
felhők posztóján átszúrt bajvívó sugarak
utat törnek a dolgok burkolt lényege felé
elmázolva eredendő fatalizmusunkat
aztán sorolhatnám a különleges napszakok
annál érdekesebb átmenetképző jellegzetességeit
hunyorgó grönlandi fókavárókat ködszűrletek freskóit
képzavarokkal sokkolva az egyhangú beletörődötteket
mégis

---

egymást oltják ki páratlanul rajzó rádiójeleink
az üzenet tárgya végérvényes szűrkeség
palettánkon kioltja egymást a színek erdőtüze
a se-nem-nihil se-nem-bizakodás
arany ólom közti hűvös átmenet fémpénzek tapintása
hamuhalmok öltönyök galambok mimikrije
mit lehet írni erről a személytelen útárnyalatról
mihez hasonlítsam a hétköznapiak öntudatlanságát
létünk legvalódibb rítusait melyek bevallhatatlanok
mind magunknak mind a szaglászó külvilágnak
amikor kifeszítjük az emlékezet diaszalagjait
hümmögve belátjuk az átfestés hiábavaló
minden pontos részletet elmázol a távlat
fejek közötti áthidalhatatlan űrtátongatás
amint önös élmények táguló univerzumában

MELLYET KORCSMÁBAN SZERZETT AZ KEDVESNEK KI ŐTET OLY NAGY BIZONYTALANSÁGBAN HAGYÁ ÉS NEM KÖTÉ ORRÁRA AZ VALÓS FELLELHETŐSÉGIT

Nem érek tehozzád. Tejfölfejér orcád
fintorog, ha rád vagyok
hangolódva tényleg, s nem csak színi fények
műhevében vartyogok.
Lényem – mily unalmas (bármikor elalhass) –
felderül, ha szád gagyog.

Szeplőképű perverz közönyöddel felversz,
pihenni nem hagysz soha:
kábuljak csak sörtől, míg a szívem böjtöl
(ez ám Ámor balsora),
okádékba fekszek, fetrengok, tülekszek –
fülön szúr buszharsona.

Vagyok gazdag koldus, hol beretvált, hol dús
üstököm busás kolonc;
öltözetem pőre, mindenem a lőre,
pityókás vagyok, külön, c
hóbortos csavargó (folyton elcsatangol),
anyák réme, rút lelenc.

Máskor nyafka *dandy* kaviárt öklendi
kártyaklubok teraszán –
rokonom nemes nép, oly mélyre nem esnék,
hogy halzsíros *nganaszán*...
gyémánt, aranymáz van abban a nagy házban,
mit jó sorsom nyara szán.

Jó, jó, csupa véglet. Mindenem tiéd lett.
Pedig nem is létezem.
Hangom csak csalóka, rímhajtító ócska
csüggedt játék, félszegen
bújuk *onnan* ...erre..., nem jutok semerre,
nincs nekem mért lételem.

Talán más a díszlet, amely téged illet,
ne az én roncs ihletem
görgő parazsába szökjél, (idegzsába
nyuvassza ki szemtelen
örök forrongásom) pörgő, forró nyárson
hüledezni jer' velem.